

filmad teisel viisil lahti ei oleks soanud peastetud; nime-tatud filmade selitaja tuli linade müümisest. Kuda ülemal suba-nimetaoline, olid külwatud linad wāga hāästii signine-nud ja et minewal talvel linade hind kõrgel seisis, tõi peremees ühel öhtul linnast üles 150 rouble forroga soju, Waresse talus kõrvanud linade eest. „Waata nüüd, eideke!“ — üles Pöllupap — se on Waresse talu esimese aasta raha siisetulik; ei olnud kõik sopiajad wette visatud, kuda sa ette karsiid. Küsi ise Else kõest, palju wōid tema tānawu suwel forjanud ja turule viinud?“ Else ütles: „Wōi eest saadut roha pidi ju minule faju rohaks jääma, misago, kui üksfordi isse majaperenaiseks peotün jaama, majapidamist jalule aitan toimetada.“ „Noh,“ kostis isa — „ega ma sinu oma käest tahtnud wōita; mis forra singitud, ei ole enam minu, waid teisse omadus. Ma soovisin oga, et ja emale nimetasid, kui palju wōid sa oled müünud?“ Else ütles: „Kuus leidisid on müüdud, ja paar leidisid enda tar-wis järele jäetud.“ — Isa lüüs naeratastu: „sinust wōib aega mõõda tubli perenaine laewada, kes kui majaluk mehe varu koos hoib ja isse omalt poolt veel peale muretseb.“ Emal ei molenud sin waetawaide mine, kus mees ja tütar üsna silmanähtival tema kartust uue loha ostmise pārast wāhenbaasivad.

Üks teine osi, mis perewanematele palju enam südame walu tegi, oli ülemal lüividelt tähendatud noorema pojatuleva aastane naise wōtmise nōu. Ehet ful isal ega emal midaigi selle wāstu töökumist ei olnud et poorg fosja lähaks ja nooriku soju tools, juhtus seal asja juures üks äraline tūf, mis wanemate meest wāsta seisis, sest et poeg oma filmwāatust ühe — ilmalaapse peale oli wisanud. Tü-tarlapse enese ja tema wanemate peale ei wōinud pisemat sūud ja laitust tösta, aga nemad olid laia ilma elukad ja ei mitte walitetud rahwa seast. Pöllupap arvas, et tema usuwendnad nii sugust fosimist tuleksid laitma, miks ta poega paremine ei olnud jubatado. Ehet kas walitetud rahwa fessil ümberlaudu tütarlastest puubus olla? Tema tuletas

pojale meeles, kuda Abramini wanem susane faugele maale pidi minema Isaakile naist fosima, sest et tema Rānaani maa tütardest sedagi omale minijaks ei tahtnud saada. Ja sin näitos lugu palju hōlpsam, et noormees omast fibel-fonnast igalt poest piigasi wōis leida, seda wanemad selle-soma fassi piimoga foswatates olid joonitud, kui tema oma lapsi. Poeg arwas jälle, et ses tükis tema südame soovi-misel digus olla sõna faks ehk rohlem wanemate ja nende usuwendabde tahtimist wāsta rāksida, sest et tema ei neile, waid endale noist tahtis wōito, keslega ta nii faua elu pidi ühendama, kuni Jumal surma läbi neid üksford tuleb la-hutama. Niihamati tuletas ta isale meeles, kuda Else wā-gise ei mindud mehele sundima, ehk ful fosilased wanemate meelest armsad olnud, ja triseks tema wanem wend, ehk ful usuwenna wāimees ja usueltisid üleskašwanud naise abi-faas emmetegi abielus õnne ei leidnud. Äiataat, keslest jutu alustuses ühe tükise maalisme, pōras igopāaw rohlem forwast poolt wālja ja ei näitnud palju fuesil dig-lase mehe wīsi, kus minu ja sinu pārast wahedamist tōusid. Tema oli ühelt poolt ihnus ja litsif, et suure wa-randuse juures fõhtu ei raatsinud täita, teiselt poolt katus ta ülekohuse ahnusega isa enam warandust peale fosutada, ega füssinud ial, kui palju filmwāee pisaraid raha fullas, mis ta waeste ja lesede käest fosko kraapis. Wāimees, kes wanemate talus seesugust asja ial ei näinud, wōdrus seda euam ãast, mida sūgawomast tema wanamehe tegusi tundma õpis, enam rooste mārkisti tema fullas leidis, kui ta oleks soowinud. Tema abikaasa, wanematega ühes nōus, hoidis enast enam nende kui mehe poole. Sest et se tuli, et Jürile ial posa digust ãija majas ei antud, waid teda enam odawa sulase wīsil peeti, kes fõhutāie ja riisete eest pidi teenima! kus ãi, ãm ja tütar tema alatised tagasundiad olsivad. „Kui ma rahwa naeru ei kardake“ — ütel-nud Jüri noorema wenna wāsta — „ma jätotsin naise, kus ta on, ja lähaksin oma teed, sest et poergus halwemati pidu ei wōi olla, kui mul praegu.“ —